

ÎPS. NICOLAE
MITROPOLITUL MESOGHIEI
ȘI LAVREOTICHII

CUM SĂ GĂSIM TIMP
PENTRU RUGĂCIUNE?

Spune foarte înțelept în Evanghelie că „unde este comoară voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6, 21). Dacă iubești ceva, îi acorzi timp și găsești timp pentru acel lucru. Rugăciunea nu este o obligație, o sarcină, ci necesitatea comuniunii cu Dumnezeu. În acest sens, un om înțelept sau un om duhovnicesc, după cum spunem, nu caută timp, ci găsește timp. Și-și

deschide inima sa, iar Dumnezeu vorbește înăuntrul inimii sale.

Iubirea noastră pentru Dumnezeu să o creștem și atunci vom înțelege că și când lucrăm, dar și când dormim, inima noastră poate să se roage. Spune un sfânt ascet: "Eu dorm dintr-o nevoie a firii, dar inima mea priveghează prin bogăția dragostei". Dacă avem dragoste, rugăciunea nu ține de ce cuvinte rostim, ci de a-L introduce pe Dumnezeu în inima noastră. Aceasta cred că o poate face fiecare om, găsindu-și timp pentru asta. Este de ajuns să aibă dragoste pentru a dobândi dispoziția sufletească pentru rugăciune.

Sursa: doxologia.ro – înregistrare video



PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 12 mai	18:00	Vecernia
Duminică 13 mai	08:00	Utenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 6-a de Paști (Vinecarea orbului din naștere)

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online și să verificați site-ul nostru: sfantul-ilie.ro

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București



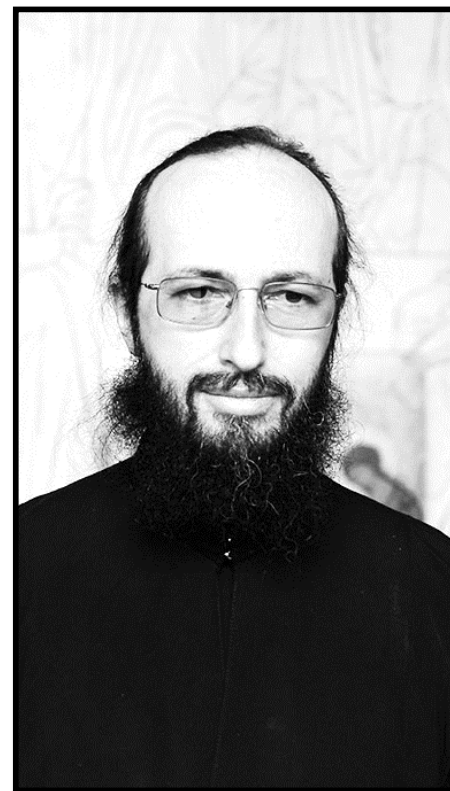
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cea mai mare pedeapsă, pentru om, este ca Dumnezeu să-l lase în voia sa proprie.

– Starețul Sofronie de la Essex

Nr. 250 / 6 mai 2018



PĂRINTELE TEOFAN
MUNTEANU

MĂNĂSTIREA NERA

SĂ FACEM UN PAS ÎNAPOI

Credeți că simplificarea vieții ne poate ajuta la o mai bună viață duhovnicească? Cum să ajungem să ne simplificăm viața?

Din fericire, avem un Dumnezeu minunat, Care în condiții extreme aplică soluții extreme și Care nu-și lasă copiii să piară, cu mințile rătăcind în iureșul caruselului nebunesc pe care ei înșiși l-au creat și îi întrețin nebuna cursă. Domnul are grijă să mângâie fiecare suflet în parte, să-l cheme pe fiecare în parte, trăgându-l către Dânsul, iar unul dintre mijloacele prin care noi putem să răspundem acestei chemări a Domnului este și simplificarea vieții noastre. Să încercăm ca, din toată această nebunie pe care am construit-o și pe care o întreținem, să facem un pas înapoi și să ne reorganizăm din când în când deopotrivă prioritățile și

mijloacele, în așa fel încât să nu cădem pradă cu totul acestui hățiș de legături nefirești pe care le-am creat între noi, oamenii – și între noi și toate cele ale lumii care ne înconjoară.

Cum să ne punem în mișcare inima, cum să ajungem să ne doară pentru aproapele nostru?

În cele din urmă, unul dintre indiciile negreșalnice după care se poate identifica autenticitatea strădaniei noastre ascetice este: în ce măsură ruperea dinspre cele din afară ne face, într-un mod părut paradoxal, mai deschiși și mai aplecați către aproapele nostru? În ce măsură strădania de a ne aduna către omul cel tainic al inimii ne scoate mai mult din egocentrismul nostru? În ce măsură energiile psihosomatice pe care le economisim, nemaipătind tribut patimilor noastre și slujirii la idoli ai acestor patimi, sunt întoarse către slujirea aproapelui, cu toate nevoile lui? Așa cum mulți Părinți accentuează, înfrânarea de la bucate ar trebui să ne ofere posibilitatea ca aceste mâncăruri de la care ne-am înfrânat să fie date cu drag milostenie celor nevoiași, economisirea de mâncare pe care o

facem să se răsfrângă în acte de milostenie îndreptate către cei flămânzi. Înfrânarea limbii noastre să ne facă capabili de a mângâia prin cuvânt pe cei aflați în nevoia de a fi mângâiați, înfrânarea împrăstierii prin vâz și prin auz ar trebui să ne facă mai atenți către nevoile aproapelui nostru, mai grijulii cu el, înfrânarea de la peregrinările aiuristice ale minții să ne facă mai atenți la detaliile nevoilor concrete ale aproapelui nostru, oricât de aproape sau departe ar fi el. Așadar, după cum mulți Părinți contemporani menționează că iubirea de vrăjmași este criteriul ultim al adevărului credinței, tot la fel, mila întoarsă în felurite chipuri asupra aproapelui nostru reprezintă criteriul negreșalnic după care se poate măsura autenticitatea demersului nostru ascetic.

Sursa: **Părintele Teofan Munteanu**, *Cuvântul duhovnicului*, în Revista Familia Ortodoxă (pag.40-45), Nr.11, 2017



**ARHIM. EMILIANOS
SIMONOPETRITUL**

NU VOI SĂ-ȚI DEZGOLEȘTI
GÂNDUL TĂU ÎN FAȚA TUTUROR

„Nu voi să-ți dezgolești gândul tău în fața tuturor, ci numai în fața Părinților tăi, ca să nu-ți atragi întristare în inima ta. Nu înțelege aici întristarea care aduce zdrobire, ci tristețea care aduce moarte (2 Cor. 7, 10).”

– Avva Isaia

Nu dori să-ți descoperi gândul, să-ți arăți gândurile și să le spui altora. Când ne dezvelim și ne descoperim gândurile noastre? Am, de exemplu, ceva care mă apasă și vreau să spun. Cum văd pe cineva, îi voi spune. Într-o zi însă te vei amări foarte mult pentru ceea ce ai făcut, pentru că respectivul își va pierde respectul față de tine și când vei merge să-i ceri ceva, ori te va disprețui și n-o să-ți dea, ori te va vădi și celorlalți. Dacă tu n-ai putut s-o ascunzi înlăuntrul tău, vrei s-o ascundă gura celui alt? „Nimic nu este ascuns care să nu iasă la arătare” (Lc. 8, 17). Ce i-ai spus în secret, o va striga din balcoane ca să audă toată lumea. Când îți spui

problema ta, păcatul tău, dificultățile tale, gândurile tale, celălalt încetează să se mai încreadă în tine, să te prețuiască, pentru că îți vede neputințele. Ce ai de spus, să spui Părinților tăi, adică numai Starețului tău.

Alt motiv pentru care ne descoperim sufletul sunt ispitele, greutățile. Am greutăți cu Starețul meu pentru că nu îmi dau importanță. Am mers, i-am spus de trei ori și continuă să nu mă bage în seamă. Sau mă împotrivesc lăuntric față de frați pentru că papucii unuia se aud când umblă, altul nu mă ascultă, celălalt când cântă seamănă cu o smiorcăială. Dacă descoperi ceea ce te privește pe tine sau pe alții, lucrul acesta va fi ca o piatră care într-o bună zi se va întoarce în capul tău. Spune doar Starețului tău, mai ales când este o împotrivire, o dificultate, o problemă, o neputință de conviețuire, de înțelegere, de acceptare a celui alt sau de plecare a capului tău. Nu ne descoperim pe noi înșine înaintea celorlalți oameni.

Sursa: **Arhimandritul Emilianos Simonopetritul**, *Tâlcuri la Filocalie*. Avva Isaia, Editura Sfântul Nectarie, 2010

